

Ja hän nukkui tähdet sylissään

© A. Sovijärvi, 2008, rev VII

<http://apz.fi/kirjat/>

"Kumpaan todellisuuteen haluat oikeastaan herätä?"

1 .. Realistinen realiteettiongelma

Suurimmalle osalle ihmisistä heräämisellä ja nukahtamisella on selvät rajat. Nukahdat pitkän päivän jälkeen oikeasta maailmasta siirtyen selvästi määriteltyyn unirealiteettiin. Aamulla heräät haavekuvista, unista tai painajaisista takaisin johonkin, joka on sinulle kivenkova todellisuus. Muistin vielä ne ajat, jolloin minäkin pystyin tuohon veitsenterävään kahtiajakoon. Muistin nähneeni unia, jotka sopivat unen määritelmään. Muistin päiviä, jotka olivat aivan niin realistisia, kuin vain aivomme voivat hahmottaa. Mutta se ei ole enää. Se kaikki on muotoutunut jonkinlaiseksi puuroksi, kuin yrittäisi muistaa kymmenen vuoden työrupeaman jälkeen yksittäisiä tapahtumaköyhiä päiviä. Ei ole enää kirkkailla väreillä rajatun todellisuuden ja epätodellisuuden rajaa ja tämän toimistonkin ääriviivat häivytyvät, kuin ilmaan puhallettu savu polttaessa.

Siirryn mielessäni ajassa taaksepäin. Aluksi vain tunteja, sitten kokonaisia päiviä. Mutta ajan määrittelemisen juuri nyt on, kuin yrittäisi osoittaa missä kohtia merta on sinne kaatamasi litra vettä. Tuona päivänä muistin vielä heränneeni, tehneeni aamupalaa ja lähteneeni töihin. Muistan olleeni juuri tuona kyseisenä aamuna hyvin väsynyt. Heräsin puolen tunnin välein vain jäädäkseen tuijottamaan kelloradion punaista näyttöä. Kello teki kiusaa minulle. Olen siitä ihan varma. Joka ikinen kerta kun silmäni painuivat hetkeksi kiinni, hyppäsi kello eteenpäin tunnilla. Se oli aivan käsittämättömän ärsyttävää. Päätin kompensoida ongelmaa kääntämällä kelloa taaksepäin ja saamalla sen osoittamaan jälleen todellista aikaa.

En tiedä miten kauan minun ja kellon välistä kilpajuoksua kesti. Tunsin väsyväni koko ajan hiljalleen enemmän ja enemmän. Välillä vaikutti siltä, kun päivä olisi alkanut, sitten taas verhon takaa alkoi hämärtää. Syvästä väsymyksestä tuli hiljalleen euforinen olotila. Käännyin sängylle selälleni, muistan nauraneenikin. Ja sitten korjasin taas kellon näyttämään oikeaa aikaa.

En jaksanut enää kauankaan kellon ilmiselvää pilkkaa. Kiskoin siltä lopulta pistokkeen seinästä, mutta kello ei antanut periksi. Himmeni se tosin hieman. Vetäydyin peiton alle varovasti ja seurasin, kuinka numerot kellon näytöstä alkoivat hiljalleen leijailla huoneessa. Se oli tyrmistyttävää! Numeroilla ei ollut oikeutta olla olemassa lopetettuani niiden seinävirran tarjoaman 50 Hz tekohengityksen. Ei mitään oikeutta. Kääriydyin peittoon ja yritin keskittyä siihen, oliko tämä enää todellista. Ei se voinut olla. Olin unessa. Mutta muistan kyllä käyneeni töissäkin. Mutta oliko sekin muisto vain varjo jostain muusta puuroutuneesta päivästä? En saanut kiinni tästä päivästä. En omistanut ainuttakaan muistoa, joka olisi auttanut minua yksilöimään tämän päivän siitä itseään ruokkivasta noidankehästä, jota kuljin hitaasti iäisyteen.

Ja sitten olin töissä. Työpäiväni alkoi kuten normaalisti. Tarkkailin toimiston perällä huolellisesti, miten työtoverini aloittivat tehtävänsä. Aloittaisin omanikin tuota pikaa, kunhan ensin näkisin sen kirkkaan valon, mikä selventäisi minulle lopullisesti mitä olen itseasiassa täällä tekemässä. Miksi toistin tätä samaa päivästä toiseen? Kuka oli määrännyt, että minun pitäisi asua siinä vuokra-asunnossa, jossa asuin? En ollut kaikesta ihan varma, mutta vetäydyin varmuuden vuoksi työpöytäni alle piiloon.

Työtoverini eivät tuntuneet huomaavan asiassa mitään tavallisuudesta poikkeavaa. Aloin hahmotella päässäni ideaa siitä, etten ollut aivan tavallinen tapaus. Ehkäpä tämä olikin jonkinlainen metatodellisuus, ilmentymä, joka peilasi unikuva ja realiteetin yhteissävyä. Tai ehkä olin jotain muuta. Aave. Maailman kanssa eri vaiheessa elävä kummajainen.

Aloin arvioida konttoria tarkemmin. Kun katsoin tarkasti, näin kuinka ihmisistä jäi eräänlaisia varjoja kohtiin, joista he olivat hetki sitten kulkeneet. Kuin hieman oikean ajan perässä kulkeva hidastuskuva. Ja ne kaikki kulkivat sitä samaa rataa edestakaisin. Aika ei enää kulkenut eteenpäin, vaan oli muuttunut määrättömäksi määreeksi. Sitä ei voinut enää laskea. Kello oli juuttunut ikuisesti johonkin 08:00 ja 16:00 välille. Sitten yöpöydällä alkoi soida puhelin. En itseasiassa tiedä, mistä yöpöytä tähän ilmestyi. Puhelimen sointi sattui siihen sielun kokonaiskuvaan, jossa olin. Jokainen sointu repi pienen riekaleen siitä mennessään, kunnes huomasin makaavani sängyllä hämmentyneenä. Puhelimen terävä sointi jatkui edelleen. Huomasin myös, että kelloradion oli nyt täysin pimeä ja sen pistoke oli irti seinästä. Makuuhuoneeni pimennysverhon takaa paistoi pirteähkö päivänsäde, muistuttaen minua tämän olevan mahdollisesti todellinen todellisuus.

Tartuin puhelimeen ja vastasin.

- "Missä vitussa sä olet oikein ollu?!" huusi miesääni korvaani.
- "Miten niin? Töissä kai?" vastasin hieman hämmentyneenä.
- "Vittu sinua ei ole näkynyt kolmeen päivään, nyt se perse vähän äkkiä tänne tai ei tarvi tulla enää ollenkaan".

Laskin puhelimen kädestäni. Muistan juuri sen hetken erityisen elävästi. Kännykän sininen taustavalo häivytti hiljalleen olemattomaksi, aivan kuin laitteen sielu olisi sammunut ja siirtynyt iäisyteen.

Piru, on päivä. On todellista. Täytyy mennä töihin.

2 .. Hetkiä, jolloin hetkistä saa kiinni

Pomo oli pahalla päällä. Ihan jumalattoman pahalla. Se ei sanonut mitään, kun kävelin toimistoon juuri ennen ruokatuntia. Olin nähnyt tämän tapahtuvan ennenkin. Hän silmäili minua koppinsa ikkunasta kävellessäni varastohallin läpi sen perällä olevaan pieneen konttoriin. Istuin sitten tietokoneen äärelle ja aloin syöttää pöydälle jätettyjä tilauksia tietokantaan.

Pomo teki juuri näin aina. Hän odotteli aikansa, antaen uhrilleen aikaa hikoilla ja kerätä pelkoa, päästäen tämän sitten kärsimyksistään suorasanaisesti ja turhia hienostelematta. Lopulta koitti minun vuoroni.

- "Sinä, tulepas vähän tänne", kuului kopin ovenraosta.

Laskin tilausvihkon käsistäni ja astelin pomon huoneeseen. Tämä vilkaisi minuun nopeasti ja veti syvään henkeä, aivan kuin pitkittäen viimeistä niittiä.

- "Oletko ruvennu vetämään jotain aineita, häh?", hän aloitti.
- "En."
- "Näytät ihan helvetin paskalle. Jos nuo silmäpussit leviävät enää yhtään, muutut neekeriksi naamasta."
- "Jaa."
- "Nyt on vähän niin, että kun kerran haluat nukkua päivät, niin tee sitten yövuoroa. Ja pelkästään yövuoroa. Ja sitten kun ei enää nappaa, voit vaikka painua

vittuun tästä firmasta.”

Nyökkäsin, nousin ja palasin paikalleni. Niputin vihkot pieneksi kasaksi ja lähdin kotiin. Ei enää päivävuoroa minulle.

Palasin kotiin ja yritin nukkua, mutta olin nyt kohtuullisen pirteä. Lievä huimaus ja paha olo olivat ohi ja yritin epätoivoisesti miettiä, mihin tuhlaisin sen kaiken energian, joka oli pian muuttumassa hyperaktiivisuudeksi. Otin astiakaapista ikkunasuihkeen ja suihkutin sitä kaikkiin asuntooni ikkunoihin. Pyyhin niistä jokaisen. Imuroin sen jälkeen jokaisen huoneen. Pesin lattiat. Tunsin, kuinka joku psykoottinen voima sai minut tekemään kaiken tämän, vaikka jossain taustalla tuntui uudenlainen väsymys. Se ei ollut se uuvuttava ja voimat vievä väsymys, mikä oli jo asettunut taloon asumaan kanssani. Se oli enemmänkin viiltävä, satuttava väsymys. Se sattui jonnekin silmien taakse.

Sinnittelin hetken vielä puhdistustalkoitan. Sen jälkeen väsymys muuttui pahaksi oloksi. Aivan kuin yllättävä krapula, se iski läpi koko olemukseni ja alkoi muuttaa liikkeen pakonomaisiksi. Osuin kipeästi ovenkarmiin yrittäessäni vessaan. Rojahdin siihen pöntön eteen polvilleni ja kuulin valkoisen puhelimen kutsun. Se ehti soida muutaman kerran, ennen kuin oksensin ne kaikki kahvilitrat, joita olin päivän aikana juonut. Oksennus näytti pöntössä kuin löysälle suklaavanukkaalle. Oksensin pelkästä hajusta uudelleen ja tunsin miten vatsahappo poltti nenässäni keltaisen liman valuessa sieraimistani ulos. Täräsin kylmästä ja väsymyksestä hetken. Voi kun saisi nukkua. Vaihtaisin koko universumin tähtineen yhteen hyvään yöneen. Mutta sitä ei ole minulle sallittu, minun määräni on lähteä töihin alle tunnin päästä. Istua yksin seitsemän ja puoli tuntia toimistossa.

Astuin asunnosta ulos. Alkupalven jäätävä viima puhalsi avonaisesta takistani sisään ja herätti minut hetkeksi todellisuuteen. Raappasin auton ikkunoita lähes itku kurkussa, kunnes näin edes välttävästi sisälle pienehköön autoon. En voinut lähteä suoraan töihin. Minun oli pakko hakea ensin huoltamolta paketillinen Batteryä. Vuorossa ollut kassa katseli minua säälien ja kuittasi:

- “Koittaisit nukkua vähän.”

En edes viitsinyt alkaa selittämään, että unen ajattelemisenkin nyt oli kuin julmaa pilaa kustannuksellani. Huomasin olevani taas töissä. Oli taas päivä ja istuin toimistolla käsittelemässä tilauksia. Pysähdyin hetkeksi, sillä huomasin suuren nokkosperhosen pöytäni laidalla. Perhonen oli kai täällä tekemässä niitä perhosjuttuja. Tiedät kai, laskeutuu ja sitten lepättelee ympäriinsä. Se ei kuitenkaan tehnyt niin, vaan veti siipensä kasaan ja alkoi hiljalleen huurtua. Tunsin itsekin ikävän kylmän väreän samalla kun perhonen oli pian kokonaan kuuran peitossa. Sitten havahduin, kun joku koputti pöytään. Ei se voinut olla pöytä, ei pöydästä lähde tuollaista ääntä. Heräsin pomon tuijottaessa minua pöytäni vieressä. Katsoin häntä hieman hämmentyneenä. Hän puhui minulle, mutta aivan kuin jotenkin vaimennettuna.

- “Hei kaveri, oot sä kunnossa?”

Minulla oli ihan pirun kylmä, vaikka olimme sisällä toimistossa. Pomo puhui uudestaan.

- “Hei, soitanko ambulanssin tai jotain?”

Toimisto häivytti hiljalleen autoni sisätilaksi. Makasin kuljettajan penkillä poski vasten sivuikkunaa. Hengitykseni huuru oli saanut ikkunaan suuren perhosta muistuttavan kuvion. Käänsin katseeni sivulle ja näin sen saman myyjän, jolta ostin

ne Batteryt.

- "Ei sun pitäs ajaa tossa kunnossa, etkö voi mennä vaan nukkumaan?" hän jatkoi.
- "Mä lähen ihan justiin", sanoin ja starttasin auton.

Lämmityslaite puhalsi vain kylmää ilmaa sisälle ja moottori kävi hyvin huonosti. Vaivalloisesti peruutin auton ja suuntasin kohti teollisuusaluetta, jossa varastohallimme konttoreineen sijaitti. Tie alkoi hiljalleen muuttua mukavaksi sängyksi. Jouduin terästäytymään, tämä todellisuuden taso alkoi hiljalleen pettää. Laskin jäljellä olevia käännöksiä ja katselin, kuinka auton suuntavilkku heijastui pimeässä yössä vasta sataneelle lumelle.

Astuin autosta ulos ja otin neljän Batteryyn paketin mukaani. Jos joudun elämään täällä tämän yön, aion ottaa siitä irti kaiken.

3 .. Astraalitaso

Korkkasin ensimmäisen Batteryyn ja yritin keskittyä varastokirjanpitoon. Se oli ihan helvettiä, sillä en pystynyt enää mielessäni yhdistämään tilauksia ja artikkeleita toisiinsa. Katselin tuotenumeroita referenssikirjasta ja yritin selvittää, mitä tähän tilaukseen pitäisi lastata. Battery alkoi kuplia mahassa ja yritin röyhtäillä varovasti, etten oksentaisi kallista energiajuomaa ennen kuin se ehti edes vaikuttaa. Pistin samalla pannullisen kahvia tulemaan. Katselin siinä kahvinkeitin äärellä ikkunasta, kuinka siivooja ajoi harjakoneellaan varastohallin käytäviä. Huomioni kiinnittyi kuitenkin pian tippuvaan kahviin. Se ei ollut tehokasta kahvia. Ei alkuunkaan. Se oli sitä samaa paskakahvia, mitä kaikki lerppakullit hörppivät päivästä toiseen saamatta mitään aikaan. Minä tarvitsisin täksi yöksi superkahvia.

Kaadoin kahvinkeitimestä vedet pois ja täytin vesisäiliön kolmella jäljellä olevalla Batteryllä. Nyt tulee kahvia. Sellaista mikä jatkaa päiviä. Tai öitä. En tiedä. Kahvinkeitin haisi omituiselle ja kuohui. Jotain kuitenkin valui hiljalleen kahvipannuun ja ihastelin sitä oranssihavaa liejua, jonka maallista korkeampi ajattelu oli saanut aikaan. Käteni tärisivät taas ja huoneessa alkoi hämärtää. Sammutin ja sytytin valot ihan varmuuden vuoksi pari kertaa, mutta totesin hämärtämisen johtuvan silmäluomistani. Ne toimivat jotenkin hitaasti. Ja se kipu silmien takana raastoi silmämuniani kuin perunankuorimaveitsi.

Kaadoin ensimmäisen kupin superkahvia. Se haisi omituisen imelälle. Oksennus tuli kurkkuun asti ensimmäisellä hörppäyksellä. Yskäisinkin ja avokämmeneeni lensi hieman oksennusta. En halunnut tuhlata kallisarvoista voimalähdettäni, joten nuolin käteni päättäväisesti puhtaaksi.

Tietokanta ei tuntunut täyttyvän ollenkaan. En enää pystynyt keskittymään asiakkaiden tilauksiin, vaan aloin aprikoida omaa merkitystäni tässä ketjussa. Olin kuin jumala, joka sivalsi bittiavaruuteen dataruuskallaan ja muutti tavujen ketjuja niin, että trukkikuskeille tulostui listoja siitä, mitä piti pakata mihinkin rekkaan. Mutta jumala oli tänään niin kovin väsynyt. Kuolettavan väsynyt.

Hörpin superkahvia suoraan pannusta. En enää tiedä, miltä se maistui. Ehkä se maistui hieman mullalle. Sillä niityllä, jolla istuin, tuoksui kuitenkin pöly. Linnut eivät laulaneet, vaan oli kuin kymmenet laitetuulettimet olisivat huutaneet kuorossa ikuista tehtävänsä puhaltua pölyistä konttori-ilmaa erilaisten prosessorien ja piirisarjojen jäähdytysripiihin. Käännyin ympäri ja näin niityllä keltaisessa huomiotaikissa olevan hahmon.

- "Tota, toi varasto on nyt ajettu, onko muuta vai lähenkö meneen?" hahmo ilmoitti.

- "Miten sä tulit tänne niitylle?" kysyin hieman hämmentyneenä tilanteesta.
- "Täh?"
- "Sä tulit jostain mun astraaliniitylle, jossa tietokantojen datavirrat muodostavat DNA:n kaltaisia ketjuja, joista jokainen tällä niityllä oleva laji on rakentunut."

Se hahmo ei sanonut enää mitään. Tuijotti vaan hämmentyneenä, nosti kätensä ja käveli ovesta ulos. Mitä vittua? Minun niitylläni oli ovi. Sitten maisema alkoi hiljalleen harmaantua. Kivet korvaantuivat pöydillä. Kuopat roskakoreilla. Sudenkorennot muuttuivat klemmareiksi. Todistin tätä muutosta henkeäni haukkoen. Olikohan tämä todellisuuden seuraava rajapyykki? Kohta, jossa metatodellisuuteni särkyi takaisin kahdeksi irtonaiseksi osaksi, joilla ei ollut enää mitään tekemistä keskenään. Ja se kaikki tuntui turruttavan aistini.

Hörppäsin tulikuumaa superkahvia lisää. Se kipui toi minut hetkeksi elämään. Huulissani ja suussani tuntuva polte repi minua irti siitä omituisesta ajatusten sekamelskasta, jossa kymmenet äänet huusivat päässäni samaan aikaan. Eikä niistä yksikään ollut minun. Kivun laantuessa otteeni tuntui hiljalleen alkavan jälleen irrota. Minä tarvitsin lisää työkaluja tästä todellisuuden tasosta irrottautumiseen. Halusin tuntea olevani kaikkivoipa. Aloin hahmottaa myös päässeeni takaisin nykyhetkeen.

Haen hallin puolelta vanhan ruosteisen mattoveitsen ja painan sen terän hitaasti kämmeneeni. Tunnen, kuinka unimaailma tuntuu irrottavan hetkellisesti. Tummanpunaisen veren valuessa kämmenestäni huomaan tulleeti takaisin tarinan alkuun. Takaisin kohtaan, jossa en enää ole ihan varma, pitäisikö minun nukahtaa, jotta unessani nukahtaessani heräisin todellisuudessa.

Otan veitsen koko terän esille ja annan veitsen juosta luuhun asti koko käteni matkalta. Lievä huimaus vie minut hiljalleen taas siihen niin rukoilemaani ja toivomaani euforiaan. Nauran ääneen ja tunnen, kuinka huone liikkuu äkisti. Huomaan näkeväni nyt ainoastaan katon, jonka suuret loisteputket tummenevat hiljalleen äärettömään yöhön.

Ja siinä yössä on koko galaksi täynnä tähtiä. Käärin niistä itselleni peiton, ja ensimmäisen kerran tunnen pääseväni oikeaan lepoon.